

Motion till riksdagen 2018/19:3116

av Per Lodenius (C)

med anledning av skr. 2018/19:122 Det kyrkliga kulturarvet

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att en översyn av den kyrkoantikvariska ersättningen bör göras för att anslaget inte långsiktigt ska urholkas och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om användning av kyrkorummet för fler verksamheter och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ökad tillgänglighet till det kyrkliga kulturarvet och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Regeringen har lämnat en skrivelse som främst handlar om hur den kyrkoantikvariska ersättningen har använts under perioden 2002–2017, men där behandlas också exempelvis tillgängligheten till de kyrkliga kulturminnena, samverkan inom kulturmiljöområdet samt det kyrkliga kulturarvets roll i samhället.

I skrivelsen framhåller regeringen att systemet med den kyrkoantikvariska ersättningen är en grundläggande förutsättning för det kyrkliga kulturarvets bevarande. Vi delar denna uppfattning. Av skrivelsen framgår samtidigt att nivån på den kyrkoantikvariska ersättningen inte har höjts sedan 2010. Det framgår också att det ansvar Svenska kyrkan har för de kyrkliga kulturminnena inte har minskat. Vi ser också att hänsyn behöver tas till att många små församlingar med vikande befolkningsunderlag och därmed färre medlemmar får svårare att klara den egna insatsen för bevarandet. Det finns därmed ett behov av att se över nivån på den kyrkoantikvariska ersättningen med syfte att finna en modell för att den över tid ska uppräknas så att den inte långsiktigt urholkas. Detta är viktigt för ett hållbart bevarande och utveckling av det kyrkliga kulturarvet.

Värnandet av kyrkans kulturarv ska kunna förenas med vår tids behov. Kyrkorna utgör även en lokal mötesplats och det måste vara möjligt att driva verksamhet där för

både medlemmar och intresserade. Kulturarvet ska både vårdas, användas och utvecklas. Detta måste också kunna ske hållbart för människor och miljö. Det är angeläget att hitta förenklade rutiner kring detta utan att ge avkall på lagens krav på skydd av kulturarvet.

När kyrkorummet används även för andra ändamål, som konserter eller annan publik verksamhet som inte har koppling till kyrklig verksamhet, så ökar det också tillgängligheten till det kyrkliga kulturarvet. När uthyrning och användning för annan verksamhet sker så bör det ske i samförstånd med annan förenings- och civilsamhällesverksamhet på den aktuella orten, som exempelvis bygdegårdsföreningar för att inte med statligt stöd konkurrera ut redan etablerad och ideellt driven verksamhet.

I skrivelsen lyfts att det kyrkliga kulturarvet är en angelägenhet för hela samhället. Det kyrkliga kulturarvet är allas. Alla som lever och vistas i Sverige har rätt till delaktighet i det. Där finns spår från bygdens och landets historia. Detta kulturarv behöver göras mer tillgängligt för alla. Det kan ske bl.a. genom att använda kyrkor som rum när undervisning i lokalhistoria sker i skolan. Det bör också ske genom att tillgängliggöra kulturarvet mer genom att omfatta information om kulturarvet på ett tillgängligt sätt, exempelvis genom text på lättläst svenska och på teckenspråk. Här kan också den digitala utvecklingen ge nya möjligheter att ytterligare tillgängliggöra detta kulturarv.

Det kyrkliga kulturarvet är en angelägenhet för både Svenska kyrkan och staten, och det är viktigt att dessa båda har ett fortsatt gemensamt ansvar för detta kulturarv. En fortsatt förtroendefull samverkan är mycket betydelsefull. Svenska kyrkan bör med sin rotade kunskap och sitt engagemang över hela landet vara drivande i denna samverkan. En god samverkan bidrar till att vårda det kyrkliga kulturarvet och göra det tillgängligt för fler.

Per Lodenius (C)